

Достоїнством описаного методу являється можливість опиратися на предыдущий опыт (за ряд предшествующих лет) и изменять значения переменных, исходя из учета требований процентного увеличения ВВП на последующий период. Целесообразность описанного подхода подтверждается возможностью варьирования значений величин, взаимосвязанных друг с другом описанными матрицами, учитывая при этом практический опыт, а также ту или иную целесообразность. Последнее обстоятельство особенно важно в условиях необходимости коррекции исходных значений и анализа значительно большего числа величин, определяющих значения C, I, N, G .

Выводы

С помощью балансового метода можно выполнять следующие расчеты:

1. Определять объемы конечной продукции каждой отрасли с помощью величин валовой продукции каждой отрасли.
2. Определять величины валовой продукции каждой отрасли с помощью величин конечной продукции всех отраслей.
3. Для ряда отраслей, задав величины валовой продукции, а для всех отраслей задав объемы конечной продукции, можно найти величины конечной продукции первых отраслей и объемы валовой продукции вторых; в этом варианте расчета удобнее пользоваться не матричной формой, а системой линейных уравнений.
4. Реализованная модель проверки целесообразности действий государственного сектора позволяет на основе имеющегося предварительного опыта за ряд предшествующих лет сформулировать необходимые требования к отдельным секторам, с учетом заданного процентного роста ВВП, взаимосвязи описанных величин, и учета необходимости их коррекции.

Источники и литература

1. Померанец В.Н. Финансовая политика государства. Методическое пособие. – Симферополь, ТНУ. Кафедра финансов и кредита, 2003. – 115с.
2. Померанец В.Н. Моделирование экономики. Методическое пособие. – Симферополь, ТНУ. Кафедра экономической кибернетики, 2004. – 113с.
3. <http://finance.com.ua>
4. <http://www.ukrstat.gov.ua>

Романова В.А.

ВНУТРІШНІ ДЖЕРЕЛА ЗБІЛЬШЕННЯ ІНВЕСТИЦІЙ

Вступ. Розпочата в Україні економічна реформа потребує поживлення господарського життя з метою забезпечення економічного зростання держави. Досягти цього можна на основі фінансової стабілізації, структурної перебудови, створення ринку капіталів. Особливо складною є проблема відродження фінансового ринку як само регульованої системи переливання капіталів, системи довгострокових інвестицій.

У сучасних умовах в Україні почав розвиватися первинний ринок цінних паперів. Емітентами цінних паперів є біржа, інвестиційні компанії і фонди, підприємства виробничого сектору. Розробка пакета відповідних нормативних документів прискорить акціонування підприємств, сприятиме низькому збільшенню пропозиції цінних паперів, що може зумовлюватись, наприклад, прагненням населення застрахувати власні заощадження від знецінювання у зв'язку з інфляцією.

Процеси на фінансовому ринку як погляду розвитку його окремих секторів і сегментів, так і з позицій розвитку діяльності інвестиційних інститутів є дуже динамічними. У цьому зв'язку велику роль відіграє держава як гарант стабільності фінансового ринку. На основі використання закономірностей руху фінансового капіталу держава й учасники ринку цінних паперів підтримують приватний та організований ринок, сприяють підвищенню ефективності економіки й економічному зростанню загалом.

Ефективність інвестиційної діяльності визначається рівнем розвитку капітального будівництва, інвестиційного та промислово-будівельного комплексів, що, у свою чергу, залежить від виробничого потенціалу їх матеріально – технічного потенціалу, кваліфікації виконавців, науково – технічного рівня проектних рішень, стану організації та планування інвестиційного процесу, забезпечення його фінансовими ресурсами.

Проблемам залучення іноземних інвестицій в економіку України присвячується багато наукових праць. У ході дослідження проблем інвестиційного забезпечення української економіки вагомими науковими результатами досягли такі вчені – Дідівська Л.І., Головка Л.С., Кизима Т., Сазонець І.Л., Марченко С., Пересада А.А., Полякова Ю.В., Стеченко Д.М., Федоренко В.Г. та інші. Однак, необхідні подальші дослідження теоретичних і практичних питань щодо активізації інвестиційної діяльності за рахунок розробки комплексних програм поліпшення інвестиційного клімату і створення на цій основі сталих мотивацій ефективного господарювання в рамках чинного правового поля. Особливого значення набуває також вивчення, узагальнення та адаптація зарубіжного досвіду залучення іноземних інвестицій. Виходячи з цього, тема дослідження є актуальною та обґрунтованою.

Постановка завдання. Завданням статті є вивчення шляхів збільшення інвестицій.

Результати. В Україні на сучасному етапі розвитку економіки необхідною умовою ефективності інве-

стиційної діяльності є відродження фінансово – кредитного та інвестиційного ринків.

Одним із головних чинників зростання ВВП є рівень обсягу інвестицій в економіку. Розвинені країни мають середньорічну питому вагу капіталовкладень 16 – 22% (Японія – 31%) та темпи приросту ВВП 2 – 3% (у порівнянних цінах). Отже, на одиницю вкладених коштів ці країни отримують майже вдвічі вищу продуктивність праці і – відповідно – віддачу від інвестицій.

Стабільність інвестицій обумовлюється високим рівнем заощаджень населення у банківські депозити та цінні папери (5 – 12% від доходів). Доходи українських громадян тільки на 60% – грошові. До того ж намітилась тенденція зменшення (з 10,8 до 4,3%) частки заощаджень від доходів, які вони мають від вкладів та цінних паперів.

У сучасних умовах існує альтернативне джерело отримання інвестицій – фондовий ринок. Податкове законодавство розвинених країн заохочує населення вкладати гроші у цінні папери через податкові пільги на індивідуальні доходи. Контроль цього процесу здійснюється за допомогою декларацій про особисті доходи громадян.

Популярність інвестицій, або бажання населення інвестувати гроші в банк, акції або облігації не знаходяться в прямій залежності від прибутковості конкретного інвестиційного плану або пропозиції.

Існує замкнутий ланцюжок: без інвестицій не буває стійкого росту ВВП, а без стійкого процесу економічного розвитку не буває повноцінного інвестиційного процесу. Для того, щоб пішов інвестиційний процес, необхідне дотримання певних макроекономічних параметрів.

Вважається, що будь-які дії суб'єктів значною мірою визначаються наявністю негативного або позитивного досвіду при їх попередньому здійсненні. Стосовно до фінансового ринку наявність позитивного досвіду є обов'язковим для сприятливого інвестиційного клімату. Проте в нашій країні і по СНД у цілому при плануванні реалізації будь-якої фінансової послуги не враховується наявність психологічного чинника. Тобто маючи негативний досвід використання того або іншого фінансового інструменту, будь то цінні папери, банківські депозити або валюта, наступного разу інвестор на захоче ним скористатися або піде на це з меншим бажанням. Якщо ж негативний досвід використання фінансового інструменту має макроекономічний характер, то процес когнітивізму набуває масовості і той або інший фінансовий інструмент просто “виходить із моди”. Для українського фондового ринку, що знаходиться на стадії розвитку, характерним є велике коливання реальної прибутковості по різноманітних цінних паперах, будь то акція або облігації внутрішньої державної позики, і часто економічну природу паритетів між прибутками по тому або іншому цінному паперу пояснити не можна. Настільки різні коливання ринку обумовлені не тільки курсовими коливаннями національної валюти або швидкою зміною законодавства, але й реальним впливом психологічних чинників. Механізм впливу когнітивізму на ринкову кон'юнктуру достатньо простий – інвестор, маючи негативний досвід вкладення коштів і втративши довіру до ринку, знаходить інше застосування своїм вільним ресурсам, а далі, якщо явище має масовий характер, попит або пропозиція на конкретному секторі ринку можуть знижуватися до критичної позначки.

На сьогоднішній фондовий ринок в Україні ще дуже далекий від досконалого. Які потенційні джерела фінансових коштів та нефінансових активів можуть бути залучені до сфери обігу цінних паперів, пов'язаних із виробничою сферою, і таким чином її інвестувати?

Як відомо, в Україні процес реформування розпочався з комерціалізації та приватизації державної банківської системи. Утворені комерційні банки з самого початку відірвалися від виробничої сфери та почали успішно діяти в галузі спекулятивних фінансових операцій.

Для підприємств банківські кредити стали недоступними. Підприємства потерпають від нестачі обігових коштів, процвітає бартер, що фактично заморожує розвиток виробництва та надходження до бюджету.

На сучасному етапі на фондовому ринку існує альтернатива для підприємств та банківської сфери. Ефективне та швидке розміщення акцій повторних емісій можливе при зацікавленості до підприємства поставачальників, споживачів продукції, великих банківських установ. Це найбільш бажані для підприємства акціонери. Взаємне володіння акціями підприємств буде також підставою для перших кроків створення в Україні інтегрованих структур.

Враховуючи також те, що в Україні вибрана європейська модель фондового ринку, яка характеризується домінуючою роллю банківського капіталу в інвестиційних процесах, головний акцент при розміщенні нових випусків цінних паперів вітчизняним підприємствам потрібно робити також на банківську систему.

Банки в умовах перехідної економіки України через недостатній рівень інформаційної забезпеченості інвесторів на ринку, є єдиними інститутами фінансового ринку, які мають реальне уявлення про фінансово-майновий стан підприємств, їх грошові потоки і готові інвестувати в акції підприємств. Купівля банками акцій буде сприяти розширенню сфери їх впливу і залученню нової клієнтури, створенню підконтрольних фінансово-виробничих структур, отриманню прибутку від інвестицій в цінні папери і т.д. Для підприємств зацікавленість в банках-акціонерах полягає, в першу чергу, в тому, що вони залежать від банків-кредиторів більшою мірою, ніж від інших акціонерів.

В структурі доходів банківської системи протягом останніх років основну масу прибутку банків складають відсотки за наданими кредитами. Таким чином, в інтересах банківської системи мати стабільні, успішно функціонуючі підприємства-позичальники, які будуть запорукою успіху функціонування банків.

На даний час лише банки надають підприємствам безпосередньо ліквідні кошти, тоді як виручка від реалізації продукції підприємств більш ніж наполовину створюється бартерними угодами і приростом дебіторської заборгованості. В умовах гострого грошового дефіциту в більшості галузей, здатність

підприємств виплачувати податки і заробітну плату потрапляє в залежність від банківського кредитування.

Привілейовані позиції банків в управлінні підприємствами надають їм значну вагу в управлінні справами підприємств і дозволяють присвоювати додаткову ренту, не зважаючи на обмежені масштаби як кредитування, орієнтованого на контроль, так і дистанційного фінансування.

Залучення капіталу у виробництво таким способом дасть доступ підприємствам до відносно дешевих грошових ресурсів іноземних інвесторів. Наприклад, щоб одержати в Україні на сьогодні кредит в іноземній валюті під інвестиційний проект, необхідно заплатити банку в середньому 25–30% річних. При цьому кредити, як правило, короткострокові, і підприємства досить часто змушені шукати нові шляхи фінансування. Випуск же облігацій, номінованих в доларах США, може бути орієнтований на термін 3 роки. Витрати для вітчизняного підприємства на обслуговування боргу складуть в середньому 14–15%, тобто майже удвічі дешевше за кредитні ресурси. З метою зацікавлення інвесторів, виплату відсотків необхідно проводити шоквартально, починаючи з другого року від дати розміщення емісії. Для успішного розміщення випуску боргових цінних паперів необхідно також широко розрекламувати діяльність підприємства, інвестиційні проекти, напрямки інвестування залучених від емісії коштів.

Висновки. Отже, необхідність інвестицій в економіку України та на мікрорівнях – підприємствах – очевидна. Але не зважаючи на те, що на інвестиційний процес в державі значною мірою впливає психологічний чинник і накопичений негативний досвід не сприяє росту заощаджень та інвестицій в економіку, існують механізми, що запобігають падінню фінансового ринку. До таких механізмів можна віднести своєрідну інтеграцію підприємства з банківською сферою.

Джерела та література

1. Дідівська Л.І., Головка Л.С. Державне регулювання економіки. – К., 2002.
2. Інвестиційні стратегії конкурентоспроможної економіки: Монографія / Під ред. І.Л. Сазонця – Дніпропетровськ: Наука та освіта, 2004. – 420с.
3. Кизима Т. Спільне підприємництво: проблеми та шляхи їх вирішення // Економіка України. – 2000. – №7. – с.88–91.
4. Марченко С. Міжнародна кредитно-рейтингова оцінка інвестиційної привабливості України // Банківська справа. – 2004. – №1. – С. 48–57.
5. Пересада А.А. Інвестиційний процес в Україні. – К., 1998. – С. 16–27.
6. Полякова Ю.В. Внутрішньорегіональні особливості прямого інвестування в Україну // Регіональна економіка. – 2001. – №1.
7. Стеченко Д.М. Державне регулювання економіки. – К.: МАУП, 2002.
8. Федоренко В.Г. Інвестознавство: Підручник. – 2 – Ге вид., переробл. – К.: МАУП, 2002.
9. <http://www.ukrstat.dov.ua>

Руднева О.О., Севастьянова О.В.

УПРАВЛЕНИЕ РЕАЛИЗАЦИЕЙ ТУРИСТИЧЕСКИХ УСЛУГ

Введение. Перемены в экономической жизни Украины затронули все области человеческой жизнедеятельности, и сфера туристических услуг не является исключением. За последнее десятилетие в Крыму количество предприятий, так или иначе задействованных в туристской деятельности, становится все больше и больше. И если провести наблюдение по количеству предоставляемых ежегодно услуг на протяжении 7 лет в Крыму, то можно увидеть, как меняется спрос на туристические услуги.

В настоящее время в Крыму зарегистрировано около 640 туристических предприятий [3], которые предоставляют различные виды услуг для туристов. Как видно, конкуренция огромна. В связи с этим перед каждой туристической фирмой рано или поздно возникает ряд вопросов: «Как привлечь внимание наибольшего числа туристов с наибольшей выгодой для туристической фирмы и на благо самих туристов? Как занять лидирующие позиции по уровню продаж услуг, когда вокруг столько туристических фирм, также желающие обойти своих конкурентов?». И от того, насколько успешно предприятие сможет ответить на них, зависит выживаемость компании в долгосрочной перспективе.

Постановка проблемы. В соответствии с законом Украины «О туризме»[1]

Туристический продукт – предварительно разработанный комплекс туристических услуг, сочетающий не менее двух таких услуг, реализуемый или предлагаемый для реализации по определенной цене, в состав которого входят услуги перевозки, услуги размещения и другие туристические услуги, не связанные с перевозкой и размещением (услуги по организации посещения объектов культуры, отдыха и развлечений, реализации сувенирной продукции и т.п.)

Продвижение туристического продукта – комплекс мер, направленных на создание и подготовку к реализации туристического продукта или туристических услуг (организация рекламно-ознакомительных путешествий, участие в специализированных выставках, ярмарках, издание каталогов, буклетов и т.п.);

Место продажи (реализации) туристических услуг – страна, в которой зарегистрирован соответствующий субъект хозяйствования, реализующий туристический продукт;

Согласно Закону субъекты, которые осуществляют и/или обеспечивают туристическую деятельность, являются:

- туристические операторы – юридические лица, созданные согласно законодательству Украины, для которых исключительной деятельностью является организация и обеспечение создания туристического